

MINNINGARDAGUR TEIRRA DEYÐU Í FERÐSLUNI*Misti einkarsonin í ferðsluvánlukku:*

Eg hugsi um hann

FERÐSLUVANLUKKA Tað nú eru sjeý ár síðani eg misti mín einasta son, men eg hugsi framvegis um hann hvønn einasta dag, sigur Beinta Larsen, sum hevur verið illa tyngd av skuldarkenslu

Áki Bertholdsen

– Eg hugsi um mín deyða son hvønn einasta dag.

– Eg hugsi um, at nú hevði hann verið sjeý ár og hevði farið í annan flokk eftir summarfrítíðina.

– Og eg hugsi um, hvussu hann hevði sæð út og hvat hann hevði gjørt.

Beinta Larsen í Havn er aldrin komin yvir tað, sum hendi 9. februar 2005.

– Og eg vænti heldur ikki, at eg nakrantíð komi yvir hetta, leggur hon uppgevandi afturat.

num rendu vit og ein annar bilur saman og Jens Harry doyði av stoytinum.

– Bæði eg og pápi Jens Harry vóru illa skelkað, men eg minnst, at lögreglan og sjúkrabilur komu og vit vórðu koyrd til Havnar.

Tað var ein ræðulig koyritúrur, men tíðin aftan á var ikki minni ræðulig tíð fyri meg og pápan.

Jens Harry varð lagdur í respirator, men lívið stóð ikki at bjarga og klokkan seks um morgunin varð respiratorurin sløktur.

– Løgreglan segði, at hetta

in leita offrini upp, tí offrini orka ikki at hugsa so langt.

Hinvegin fingi tey stóra og góða hjálp frá vinfólki og skyldfólki, sum vóru nógv um tey.

Serliga tann eina vinkonan var Beintu ein hollur stuðul.

– Hon gekk túrar við mær og lokkaði meg út aftur ímillum fólk, tí sjálv hevði eg hug bara at byrgja meg inni.

Bara einaferð upplivdi hon, at fólk, hon kendi, vendu sær burtur, tá ið tey møttust á vegnum, helst tí tey vistu ikki, hvat tey skuldu siga.

– Tað var ómetaliga ringt.

» **Tey, sum skuldu veita okkum kreppuhjálpi, sleptu endanum alt ov tíðliga**

Hendan vetrardagin fyri sjeý árum síðani dagin misti hon sín einasta son í eini hópisleysari ferðsluvánlukku.

Hann var bara trýggjar mánaðar gamal tá ið hann doyði.

Vildi til Havnar

Beinta og maðurin, hon tá helt saman, og sum er pápi Jens Harry, sum sonurin æt, vóru farin familjuúttferð til Kollafjarðar hendan mikudagin at vitja fólk, tey kendu.

– Tað var finasta vegur, men um kvældið brast hann á við óveðri.

Vinfólkini í Kollafirði bjóðaðu teimum at gista, tí líkindini vóru blivin so vánalig.

– Men eg setti upp á, at eg vildi sleppa heim aftur til Havnar tí vit høvdu eitt lítið barn við og vit vóru ikki út-gjörð til at gista.

– Maðurin koyrdi og lítli Jens Harry lá í babylift á baksetrinum og hann var bundin í trygdarbelti.

Men tað var blivið ómetaliga hált og á Kaldbaksveg-

var eitt óhapp, sum ongin kundi ábyrgjast fyri, sigur Beinta.

Sleptu endanum

Beinta sigur, at tey bæði foreldrini gingu runt meststum í ørviti.

Hon heldur, at tey vórðu væl móttikin á skaðastovuni og at starvsfólkið gjørdi alt, tey kundu fyri tey.

– Áðrenn Jens Harry varð lagdur í kistuna, fingi vit tilboð um at lata hann í tey klæðir, vit vildu, men tað hildu vit ikki at vit skuldu.

Beinta sigur, at tey fingi kreppuhjálpi tað fyrstu tíðina, har sálarfrøðingur tosaðu við tey.

– Men eg haldi, at tey, sum skuldu veita okkum kreppuhjálpi, sleptu endanum alt ov tíðliga. Eg havi rættiliga ofta saknað, at kreppuhjálpin varð fylgd upp.

– Men tað mátti vera eitt uppsøkjandi arbeiði, har onkur bankaði á hurðina og fylgdi við, hvussu tað gekst okkum, tí sjálvi vóru vit ikki ment at hugsa so frægt sum at fara biðja um hjálpi.

– Í slíkum førum má hjálpi-

Tað var ikki neyðugt hjá teimum at siga so nógv, bara tosa um leyst og fast.

– Eg havi havt lyndi til tað sama, men nú eg upplivdi tað sjálv, veit eg, hvussu skeivt tað er og, hvussu stóran týðning tað hevur at spyrja um støðuna og at tosa um leyst og fast.

Ræðulig skuldarkensla

Nú var hendan vanlukkan serliga syrgilig við tað, at tað var pápi Jens Harry, sum koyrdi bilin. Vórðu tit nakrantíð rakt av skuldarkenslu?

– Skuldarkenslu vóru vit bæði hart rakt av, hóast vit fingi at vita av lögregluni, at ongin ávisir hevði skyldina av vanlukkuni.

– Sjálv havi eg skuldarkenslu av, at eg setti upp á at fara til Havnar, hóast líkindini vóru ring. Tað má eg liva við, tí eg vænti aldrin, at eg komi yvir tað.

– Eg hugsi alla tíðina um, at hevði eg bara viljað verði verandi í Kollafirði, hevði vanlukkan ikki hend og vit høvdu ikki mist Jens Harry.

– Men eg helt skuldar-

» **Tey siga, at tíðin lekir øll sár, men eg haldi ikki, at tað passar**